

θην, εἰς τὴν σπουδὴν τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας καὶ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας. Πάσαις δυνάμεσι πάντοτε ἠγωνίσθη νὰ μὴ ἀφήσω νὰ ἀπολεσθῶσι τὰ μαθήματα τὰ ὅποια ἡ πεῖρα μᾶς διδίδει καὶ νὰ στερεώσω τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐθνῶν. Ἀλλὰ κυρίως πάντοτε ἐθεώρησα τὸν πλοῦτον ὡς μέσον καὶ οὐχὶ ὡς σκοπὸν καὶ τέλος αὐτῆς. Εὐχὴ μου ἦν νὰ ἰδῶ τὴν ἀνέσιν καὶ τὴν εὐπορίαν διαδιδόμενας εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἐλπίζω δὲ ὅτι πάντες θέλουσιν ἀναγνωρίσει ἐκ τῶν θερμῶν μου καὶ ἐπιμόνων παρακλήσεων ὑπὲρ τοῦ γεωργοῦ, ὑπὲρ τοῦ τεχνίτου, ὑπὲρ τοῦ πτωχοῦ τοῦ ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου του τρώγοντος τὸν ἄρτον, ὅτι πάντα μου συμπάθεια ἀνήκει εἰς τὰς ἀπόρους καὶ δεινοπαθούσας τάξεις. Ἄλλως δὲ, καὶ ἡ ἐδική μου οἰκογένεια, προγραφείσα, καταστραφείσα, τρίς ἀναγκασθεῖσα εἰς ἐκούσιον ἐξορίαν, ἔπεσεν εἰς ἀφάνειαν καὶ ἐπὰν ἦλθεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ λαοῦ ὑπερήφανος δὲ ἐγὼ διότι εἶμαι μέλος τοῦ λαοῦ ὑπερκασιζομαι τὰ δικαιώματά του. »

Ο ΕΡΩΣ ΔΕΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ.

Ἀνατέλλεις, ὥραία σελήνη;
Στῆθι, στῆθι ὀλίγον ἀκόμη
Εἰς τὸ κύμα νὰ σ' ἰδῇ κ' Ἐκεῖνη
Λουομένην μὲ κόμην λυτὴν.
Πέτα, ζέφυρε, πέτα δρομαῖος
Κ' εἰς τὸ ἄρμα σου φέρε Αὐτήν.

Ἰσως τώρα τὴν κόμην μυρνέει·
ὦ Καίρε, δὲν προσμένεις ὀλίγον;
Ἰσως τώρα τὸ πέπλον ἀπλόνει
Εἰς τοὺς ὤμους αὐτῆς τοὺς λευκοῦς...
Τὴν ὁδὸν τῆς φωτίσατε, ὦραι,
Μὲ πυρσούς, μὲ φανούς μαγικούς.

Ἄλλ' ὁ ζέφυρος, οἴμοι, προκρίνει
Μὲ τὰ φύλλα τοῦ δάσους νὰ παίζῃ,
Ὁ καιρὸς προχωρεῖ, κ' ἡ σελήνη
Χρυσοβάφει θαλάσσας, θουνὰ
Κ' ἐγὼ βλέπω τὰ κάλλη τῆς μόνος
Μὲ τοῦ σκότους τὰ μαῦρα πτηνά.

Λοιπὸν, δάσος μου, χαῖρε, σ' ἀφίνω...
Πλὴν νὰ μένω ἐδῶ δὲν μὲ εἶπε;
Θὰ προσμείνω λοιπὸν, θὰ προσμείνω,
Ἔως ἔως νὰ ἔλθῃ ἡ αὐγὴ,
Νὰ ἰδῇ ἂν ὁ ἔρως κοιᾶται,
Ὅταν ὅλη κοιμάται ἡ γῆ.

Μύρων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΕΝ ΔΟΜΒΑΡΔΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ.

ΠΕΖΑΧ.

Τὸ πεζάχ, (πάσχα τῶν ἀζύμων) γίνεται ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Ἀπὸ πρωῒας τῆς νιαροῦθας (παραμονῆς) ἑκαστός οἰκογενειάρχης κάμνει γενικὴν καὶ λεπτολόγον ἔρευναν εἰς τὴν οἰκίαν του πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ τοῦ ἐλαχίστου ψυχίου τοῦ ἄρτου, ὅσον δ' εὕρῃ τὸν καίει ἐν ὑπαίθρῳ μετὰ τινῶν πανηγυρικῶν τύπων. Τῆς τελετῆς ταύτης γενομένης ἀρχεῖται τὸ πάσχα καὶ εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἐμβαίνει πλέον ἄλλος ἄρτος ἢ ἀζύμος.

Ἡ ληθούσης δὲ τῆς νυκτὸς ἄπτεται ἡ ὀκτάφωτος λυχνία τοῦ σαββάτου, ἔπειτα ἀπλόνουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀθώνην λευκὴν, ἕτερον ὀθώνιον ἐξ ἐρυθροῦ ὑφάσματος καὶ ἐπιθέτουσιν ἀγγεῖα πλήρη ἀνθέων.

Ἀποῦ δὲ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ μαρζαρεοῦ (τὴν τρίτην προσευχὴν τῆς ἡμέρας) ἐν τῇ συναγωγῇ, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰς οἰκίας των ὅπως ἐρετάσωσι τὸ πάσχα, πολλὰι πολλάκις οἰκογένειαι εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἐνούμεναι ὅπως δώσωσι περισσοτέραν ἐπιστημότητα εἰς τὴν ἐρετὴν.

Ἐπὶ τῶν παροφίδων εἰσὶ τεθημένα τόσα βιβλία ὅσαι οἱ δαιτυμόνες, ἐν δὲ τῇ κέντρῳ τῆς τραπέζης εὐρίσκεται κάνιστρον κεκαλυμμένον δι' ἐρυθροῦ πεποικιλμένου ὑφάσματος, καὶ περιέχον τὰς ὁπάρας καὶ μικροὺς ἄρτους ἀζύμους.

Τότε περικαθίζονται οἱ δαιτυμόνες, ἀνοίγουσι τὰ βιβλία καὶ ὑπεγείροντες διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ κάνιστρον ψάλλουσι διὰ μέλους μονοτόνον τὰ ἑξῆς.

» Κεχὰ λαχμά νιάνια διχχέαλο ἀβαδάνα θεαρ-
» νιὰ δειμισραῦμ· κὼλ διέφν ιεδεῖ οἰουχκοῦλ, κὼλ δις-
» ριχ ιεδεῖ θεῖφσάχ· ἀσατὰ ἀχκά λεσατὰ δεαδιὰ
» θεαρνιὰ δεῖσραέλ· ἀσατὰ σὺνκά νιανοῦδε λεσατὰ
δεαδιὰ θεαρνιὰ δεῖσραέλ θένε χειρύν. »

Ἦτοι· « Ἰδοὺ ὁ ἄρτος τῆς θλίψεως ἐν οἱ πατέρες ἡμῶν ἔφαγον εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου· οἱ πεινῶντες ἃς ἔλθωσιν ἐδῶ νὰ χορτασθῶσι καὶ οἱ ἐν ἀνάγκῃ ἃς ἔλθωσιν ἐδῶ νὰ πανηγυρίσωσι τὸ πάσχα. Τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τοῦτον τὸν τόπον, τὸ ἄλλο εἴθε εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ. »

Καὶ ταῦτα μὲν λέγει τοῦ βιβλίου ὁ πρόλογος, ἀλλ' ἡμεῖς, διὰ νὰ ἡμεθα ἀληθεῖς, πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ καλοὶ Ἰσραηλῖται φροντίζουν πρὶν καθίσωσιν εἰς τὴν τραπέζαν νὰ βάλῃσι τοὺς σῦρτας τῶν θυρῶν.

Μετὰ τοὺς στίλους τούτους ἔρχονται οἱ ὕμνοι τῶν θαυμάτων τὰ ὅποια ὁ Κύριος ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἕως τῆς